

ИМА ЛИ СЛОБОДЕ ЗА НЕПРИЈАТЕЉЕ СЛОБОДЕ? ДА ЛИ ДЕМОКРАТСКЕ ЗЕМЉЕ ТРЕБА ДА ТОЛЕРИШУ НЕПРИЈАТЕЉЕ ДЕМОКРАТИЈЕ?

Демократија подразумева владавину народа. Од увек је имала то значење али је појам кроз векове добијао различите обиме, јер се разликовало појимање народа, односно народа који може да влада. Тако је још Аристотел видео демократију као један од три облика владавине, поред монархије или тираније- владавине једне особе, и олигархије- владавине неколицине људи. Међутим иако је демократија сматрана владавином народа, жене, робови, не- грађани су били искључени из било ког вида учешћа у одлучивању.

У средњем веку црква и њени следбеници су се углавном противили демократији јер су сматрали да се тако негирају Богом- дане разлике међу људима. Међутим било је и оних који су сматрали да је демократија у служби хришћанског идеала једнакости, то су били протестанти и припадници других идеолошких струја.

Жан Жак Русо, француски филозоф из доба просветитељства, је конципирао демократију као начелну вољу целог народа, заснивајући је на природној једнакости људи. Те идеје су биле и основ за Декларацију о правима човека и грађана из 1791. године. Ипак су „слобода, једнакост и братство“ остали више слово на папиру него што је то заиста била реалност у Француској. Слична ситуација је била и у САД после револуције, где се такође говорило о једнакости и о неотуђивим правима човека, али ипак је постојала још дуго расна и полна дискриминација.

Савремене демократије се заснивају на гарантовању личне слободе грађана као и на њиховој једнакости. Слобода, међутим, врло често бива злоупотрбљена и често доводи до деловања која демократију заправо уништавају. Тад се поставља озбиљно питање како деловати против непријатеља демократије, како одбрани демократију. Са овим проблемом се често суочавају државе које су демократски уређене.

Овим радом ћу приказати случајеве који су добри примери тога како се државе боре против непријатеља демократије. Приказаћу случајеве лустрације, који се разликују по начину спровођења и резултатима које је дала. Такође ћу представити примере укидања слободе непријатељима слободе кроз случајеве када су уставни судови укидали, односно одлучивали о забрани рада политичких странака и реаговања Европског Суда за људска права поводом жалби које су поднете на одлуке уставних судова поводом забране деловања странака.

Многе земље себе називају демократијама, али сами уставни не одређују тај појам нити обиме тог појма. Зато постојање демократије и њен појам треба да се изведе из загарантованих права.

У Аустралији смо имали случај застарелог изборног закона који је дискриминисао одређене слојеве становништва. Заправо тај закон се базирао на застарелим подацима о броју становника у градским и ван градским дистриктима. Закон на који је поднета жалба је дискриминисао Аборицине, осуђенике, ментално неспособна лица као и лица која се не налазе на адресама на којима су пријављена. Дакле постојала је неједнакост у гласачкој моћи, што се наравно коси са демократским принципима о једнакости грађана. Треба омогућити сваком правно способном појединцу да гласа и тако учествује у власти (репрезентативна демократија), као и да сви гласови буду једнако вредновани. Дакле грађанска права морају важити за све грађане једнако.

...

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com